

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce Ing. K.B., zastoupeného JUDr. Robertem Vargou, advokátem, se sídlem Vlastina 23, 323 00 Plzeň**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 15. března 2013, č.j. DSH/201/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, č.j. MMP/270362/12 ze dne 6.12.2012, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)**, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.500,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil porušení **§ 3 správního řádu** s tím, že žalovaný neprokázal bez důvodných pochybností, že se skutek skutečně stal. Žalobce uvedl, že si je vědom, že proti jeho tvrzení, že předmětnou křižovatku projel bez porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stojí shodná tvrzení všech tří zasahujících policistů a je si vědom též četné judikatury, např. rozsudků Nejvyššího správního soudu sp.zn. **4As 19/2007, 7As**

83/2010 a 1As 97/2011, která přiřkla policistovi povětšinou roli relativně objektivního svědka, který nemá zájem na věci. To však podle žalobce nesnižuje hodnotu výpovědi žalobce pod svědectví policistů. Pokud oba správní orgány považují výpověď žalobce za účelovou, a priori vytvářejí úsudek dřív, než byly v kontextu posouzeny všechny důkazy včetně výpovědi žalobce. Žalobce měl za to, že konsenzuální tvrzení policistů jsou velmi podezřelá, když tvrdili, že sledovali semafor, jenž je z jejich pohledu nejdále (služební vozidlo stálo v levém odbočovacím pruhu a zároveň všichni v něm sledovali signalizaci, která je nejvíce vpravo). Podle názoru žalobce je pravděpodobnější, že tuto situaci mohl vidět jen jeden či dva z policistů. Pochybnosti pak podle žalobce zdůrazňuje jednání policisty, který řídil vozidlo a vyjel za vozidlem žalobce, když podle jeho slov se tak nestalo nikoliv bezprostředně po skutku, ale až na základě pokynu jiného policisty ve voze. A to přesto, že mu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o PČR výslovně ukládá provést úkon odstranit porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti. Žalobce poukázal na to, že v době údajného přestupku se jednalo o všední den a ranní hodiny, kdy na všech důležitých místech v širším centru města stojí či pomalu jezdívají kolony vozidel. Ze svědectví dvou ze tří policistů podle žalobce vyplývá, že žalobce projel křižovatku 2 vteřiny poté, co se objevilo červené světlo „Stůj!“. Od dopravní značka příčná čára svislá do středu křižovatky je podle žalobce jistě dalších 14 metrů, a pokud žalobce jel rychlostí cca 15 km/hod, tj. 14 m/s, musel středem křižovatky projet za 3 vteřiny poté, co se objevil červený signál. V té době podle žalobce se již v křižovatce objevilo jiné vozidlo a došlo by k ohrožení tohoto vozidla či srážce s ním, avšak o takovém ohrožení svědci nehovoří. Nad to pokud by vozidlo Policie ČR vjelo do křižovatky o další 2-3 vteřiny později, došlo by podle žalobce k vjezdu dalších vozidel, zmatku a vzájemnému ohrožení vozidel. Policejní hlídka by pak pravděpodobně nemohla zastavit žalobce již 150 metrů od křižovatky (tj. 10 vteřin jízdy od křižovatky). Žalobce tak verzi policistů považuje za krajně nepravděpodobnou. Žalovaný označil tuto námitku žalobce za spekulaci a žalobce měl za to, že se takto žalovaný řádně s jeho námitkou nevypořádal. V rozporu s **§ 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu**. Ze svědectví Ing. P. podle žalobce nevyplývá, že by jím popsaná situace nemohla nastat, neboť neexistuje záznamové zařízení stavu semaforu pro ten který okamžik. Pokud správní orgán I. stupně dovodil, že nebylo prokázáno, že vozidlo žalobce neprojelo na červený signál, bylo postupováno v rozporu s principem in dubio pro reo a s principy dokazování, které jsou výhradně v působnosti správního orgánu, nikoli obviněného. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že v průběhu průjezdu žalobce a policejního vozidla nebylo v křižovatce žádné další vozidlo, protože to svědci neuvedli, s tím, že jim tato otázka nebyla vůbec položena. Tím podle žalobce pronesl žalovaný úsudek, jenž ze spisu nevyplývá a přesahuje meze správního uvážení. Žalobce namítal, že pravděpodobně projel na žlutý signál „Pozor!“. V takovém případě by podle žalobce jednotlivé na sebe navazující jednání mělo logický rámeček. Žalobce vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011 sp. zn. **7As 83/2010**. Žalobce namítal, že žalovaný provedl tzv. důkaz kruhem, kdy spáchání přestupku mají osvědčovat svědectví tří policistů a jiné alternativy děje nemohou existovat, protože je vyvracejí tato tři svědectví. Žalobce má za to, že existuje možnost existence rozdílného skutkového děje, který nebyl nikterak vyvrácen, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ve skutečnosti, že se policisté v jeden okamžik všichni dívali na světelnou signalizaci a že policista řídící služební vozidlo vyjel na základě pokynu jiného policisty, žalovaný neshledává žádné indicie,

pro něž by měl pochybovat o věrohodnosti výpovědí policistů. Žalovaný poukázal na skutečnost, že policisté stáli na signál „Stůj!“ a měli tak větší možnost sledovat své okolí. Vzhledem k tomu, že čekali na signál „Volno!“, není podle žalovaného překvapivé, že viděli i jinou světelnou signalizaci. Pokud zaznamenali změnu signalizace a poté viděli vozidlo přibližující se a nezpomalující u křižovatky, není podle žalovaného překvapivé, že postřehli jak signál s červeným světlem, tak i jízdu žalobce. Případný pokyn od jiného policisty nemusel být podle žalovaného pokynem dle zákona o Policii ČR, ale pouhým sdělením kolegy ve smyslu „hele, jel na červenou, jeď za ním“. Žalovaný uvedl, že nehodnotil výpověď žalobce a priori jako nevěrohodnou, ale vzhledem k tomu, že žalobce má zájem na výsledku řízení, zatímco policisté jsou nezávislými svědky vázanými služební přísahou a jejich výpovědi jsou vzájemně konzistentní a nebyly zpochybněny, přiklonil se k těmto výpovědím a výpověď žalobce zavrhl jako účelovou. Žalovaný žalobcem uváděný skutkový děj považoval za spekulativní. Připustil, že takový děj je možný, avšak nikoli jediný možný. Žalobce podle žalovaného vycházel z předpokladu, že v době dopravní špičky vždy na vedlejší silnici stojí vozidla a tato vždy v první vteřině po signálu „Volno!“ prudce akcelerují a jsou okamžitě v křižovatce. Takto podle žalovaného skutkový děj nemusel proběhnout a vzhledem ke konzistentním výpovědím policistů neproběhl. Kromě tvrzení žalobce, že pokud projel křižovatkou on i policisté, tak mu musel svítit signál se žlutým světlem, je podle žalovaného i možné, že na vedlejší silnici žádné vozidlo skutečně nestálo, anebo by řidič takového vozidla nemusel na rozsvícení signálu Volno reagovat hned v první vteřině, anebo mohl spatřit žalobce vjíždějícího nesprávně do křižovatky i vozidlo PČR, a těmto vozidlům umožnil průjezd. Podle žalovaného nebyl na základě toho důvod provádět další dokazování a ostatně není ani zřejmé, jaké důkazy měly být dále prováděny. Proto nebyl ani důvod k aplikaci zásady in dubio pro reo, když o skutkovém ději dostatečně svědčí výpovědi policistů a žalobcem nastolená verze skutkového děje je pouze ničím nepodloženou spekulací, respektive je pravděpodobná stejně jako jiné skutkové děje, tudíž výpovědi policistů nevyvrací. Žalovaný považuje prokázání přestupku výpověďmi policistů za dostatečné. Konkrétní dotaz na policisty, zda v křižovatce bylo i jiné vozidlo, žalovaný považoval za bezpředmětný, neboť v takovém případě by křižovatkou neprojel ani žalobce, ani vozidlo PČR. Podle žalovaného ve většině případů obviněný předestírá jinou verzi skutkového děje, která je reálně možná a vyvíjí je, avšak to neznamená, že v takovém případě jsou svědecké výpovědi svědků, s tvrzenou verzí se rozcházející, nevěrohodné.

V replice žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný připouští možnost alternativního skutkového děje předestřenou žalobcem. Základní otázkou podle žalobce je skutečnost, zda je vůbec možné, aby v době vrcholící ranní dopravní špičky mohl projet řidič světelnou křižovatkou 2 vteřiny po signálu „Stůj!“, tj. o další 1 vteřinu projet středem křižovatky bez toho, že by došlo k vážnému ohrožení jiných účastníků provozu. Pokud je toto statisticky málo pravděpodobné, zda trojí svědectví policistů, sama o sobě podezřelá naprostou shodou, nebyly jimi záměrně obsahově posunuta pro usnadnění práce. Ze svědectví policistů totiž vyplývá, že k ohrožení jiných účastníků provozu nedošlo. Kdyby však průjezd vozidla žalobce byl toliko na „žlutou“, byly by výpovědi obsahově mnohem pravděpodobnější. Podle žalobce je dále otázkou, zda je opravdu každé svědectví policistů věrohodné samo o sobě, i pokud dosvědčuje velmi nepravděpodobné verze děje. Podle žalobce správní orgány vycházejí z tautologie, že se skutek stal, protože je to prokázáno

svědectvím policistů, a protože to říkají policisté, je toto dokázáno v dostatečné míře. Alternativami se žalovaný nezabýval, v čemž žalobce shledává zásadní vadu celého řízení.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 16.5.2012, podle něhož tento den v 7:25 hod. jel žalobce s motorovým vozidlem Mercedes-Benz B180 RZ ... na vozovce ulice Přemyslova na křižovatce s ulicí Kotkova ve směru jízdy z centra města Plzně a nerespektoval povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou příčná čára souvislá na světelný signál „Stůj!“. Žalobce se vyjádřil do oznámení tak, že nesouhlasí a že křižovatkou neprojížděl na červenou. Z úředního záznamu ze dne 16.5.2012 sepsaného zasahujícími policisty vyplynulo, že v době spáchání přestupku stála hlídka s vozidlem v levém odbočovacím pruhu na vozovce ulice Přemyslova na křižovatce s Kotkovou ulicí ve směru jízdy z centra města, když v jejím směru jízdy svítil signál s červeným světlem. Služební vozidlo policie stálo na pozici prvního vozidla a z daného místa bylo dobře vidět na světelné signalizační zařízení. Všichni členové hlídky velmi dobře viděli poté, co se na světleném signalizačním zařízení rozsvítil signál s červeným světlem pro směr jízdy přímo vpravo, jak žalobce nerespektuje tento signál a projíždí křižovatkou ve směru jízdy dále na vozovku ulice Skvrňanská. Vozidlo protnulo dopravní značku „Příčná čára souvislá“ cca 2 vteřiny po rozsvícení signálu s červeným světlem. Poté se hlídka za vozidlem rozjela a vozidlo zastavila. Z důvodu, že řidič s přestupkem nesouhlasil, bylo sepsáno oznámení o přestupku.

Při jednání dne 20.8.2012 svědek pprap. J.B. vypověděl, že s vozidlem stáli za Plazou na křižovatce Přemyslova a Kotkova a chtěli odbočit doleva. Stáli jako první, protože měli signál „Stůj!“. Pro směr rovně na Skvrňanskou ulici svítila zelená, pak se změnila na oranžovou a červenou, byla volná křižovatka a projel jí černý Mercedes, za nímž se vydali. Tento svědek seděl vpředu na sedadle pro spolujezdce.

Svědek pprap. D.K. dne 20.8.2012 uvedl, že stáli s vozidlem v levém jízdním pruhu pro odbočení do Kotkovy ulice jako první s tím, že tento svědek řídil a sledoval tedy signály. Když padla červená pro směr rovně na Skvrňany, poté projelo auto. Kolega tomuto svědkovi řekl, aby vozidlo následoval a vozidlo bylo cca po 150 metrech zastaveno. Když vozidlo do křižovatky vjelo, podle svědka 1-2 sekundy červená už byla.

Svědek pprap. D.T. dne 17.9.2012 vypověděl, že seděl ve služebním vozidle na zadních sedadlech při pravé straně, kdy jasně a zřetelně viděl, jak se na semaforu pro směr rovně a vpravo rozsvítil signál s červeným světlem „Stůj!“ za cca 2 vteřiny poté projelo vozidlo žalobce. Podle svědka byl v tuto dobu na křižovatce střední provoz, tj. občas v ten moment projelo vozidlo. Svědek nedokázal uvést, zda z pravé strany od Račic stála nějaká vozidla s tím, že se soustředil na semafor.

Z písemného vyjádření V.P., projektanta SSZ ÚKDI SVS MP ze dne 25.9.2012 vyplynulo, že v čase 7:25 dne 16.5.2012 byla křižovatka č. K131 v provozu bez závad a byl signální plán č. 1 (100 vteřinový cyklus). Není ovšem možné zpětné vyhledání přesného průběhu signálních skupin v požadovaný čas.

Dále je součástí **správního spisu** signální a situační plán křižovatky Přemyslova-Kotkova ze dne 5.10.2012.

Svědék Ing. V.P. dne 31.10.2012 vypověděl, že není možné doložit přesný průběh signálu pro konkrétní čas, neboť řadič křižovatky neumožňuje zpětné vypsání. Signalizace byla v inkriminované době funkční, a není proto podle svědka důvodu se domnívat, že by v daný čas běžela jinak než standardně. Podle svědka na křižovatce ve směru VB (Přemyslova od centra), když tento směr vyklizuje a VA (Kalikova) najíždí, je průběh signálu takový, že svítí 3 vteřiny žlutá pro VB a v tu dobu má VA stále červenou. Pak se na 2 vteřiny rozsvěcí červenožlutá pro VA.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že o skutečnostech zjištěných policisty nemá jakýchkoli pochybností a pohlíží na ně jako na naprosto věrohodné. Úřední záznam koresponduje s údaji v oznámení přestupku. Z listinného podkladu Situační plán vyplývá uspořádání jízdních pruhů a z podkladu Signální plán vyplývá délka intervalu světelné signalizace na křižovatce. K tvrzení žalobce, že možná projel na signál oranžový, správní orgán konstatoval, že řidič je povinen již na signál se žlutým světlem zastavit vozidlo před dopravní značkou podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokračovat v jízdě smí pouze tehdy, je-li vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by nemohlo bezpečně zastavit. Povinnost zastavit takto vozidlo na signál s červeným světlem je pak zákonem o silničním provozu stanovena kogentně. Vzhledem k tomu, že dle svědka Ing. P. je trvání signálu „Pozor!“ na světelné signalizaci ve směru jízdy žalobce třívteřinové, považuje správní orgán I. stupně za nesporné, že žalobci nic nebránilo v tom, aby rychlost své jízdy přizpůsobil natolik, aby mohl dostát uvedené zákonné povinnosti. Podle správního orgánu I. stupně svědek B. se jednoznačně vyjádřil k projetí žalobce křižovatkou na červený signál, stejně jako svědek K. i svědek T. Skutečnost, že pro směr jízdy služebního vozidla PCR, jehož byl svědek K. řidičem, je světelné signalizační zařízení umístěno vlevo, podle správního orgánu I. stupně nevylučuje, aby svědek spatřil průjezd vozidla křižovatkou, stejně jako červený signál ve směru jízdy žalobce. Svědkem T. uváděný čas, který uplynul od rozsvícení červeného signálu do průjezdu žalobcem, koresponduje s časem uvedeným svědkem K. Správní orgán I. stupně dále poukázal na výpověď Ing. P., že pro směr, do něhož měli původně v úmyslu odbočit zakročující policisté, i pro směr jízdy vozidla žalobce může současně svítit červený signál. Konstrukční čas mezi zelenými signály je podle tohoto svědka nejméně 5 vteřin. Skutečnosti, vyplývající z této svědecké výpovědi, tedy podle správního orgánu I. stupně nevylučují psané přestupkové jednání žalobce. Úvahy žalobce o možnosti kolizních situací na křižovatce s ohledem na frekvenci silničního provozu a za situace, kdy se po rozsvícení červeného signálu ve směru jízdy žalobce ihned rozsvěcuje ze směru Kalikovy ulice žlutá, správní orgán I. stupně označil za spekulaci neprokazující nevinu žalobce. Podle správního orgánu I. stupně nic nenasvědčuje tomu, že by takový stav nastal, nic takového nevyplynulo ani z vyjádření žalobce, ani ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů. Správní orgán I. stupně konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti uváděné zakročujícími policisty, neboť se jedná o osoby vázané služební přísahou, přičemž jimi popisovaná událost byla zjištěna při výkonu služebních povinností. Stejně tak nemá důvodu zpochybňovat výpověď Ing. P., neboť nejsou známy žádné okolnosti, jako např. osobní vztahy, jež by opačný názor opodstatnily. Svědecké výpovědi policistů se v podstatném bodě, tedy že žalobce projel křižovatkou na červený signál, plně shodují, přičemž svědkové K. a T. se obdobně vyjádřili i ohledně času mezi rozsvícením červeného světla a projetím křižovatky žalobcem. Svědecká výpověď Ing. P., projektanta světelné signalizace, pak podle správního

orgánu I. stupně prokázala, že signalizace fungovala v uvedenou dobu standardně bez poruch a že její nastavení koresponduje se skutečnostmi pozorovanými zakročujícími policisty.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že hodnocení důkazů a jejich věrohodnost není otázkou kvantity, ale kvality. Pro posouzení, zda je skutkový stav dostatečně zjištěn a prokázán, není zásadním kritériem počet důkazů pro určitou skutkovou verzi. Věrohodnost svědka je možné posuzovat na základě celé řady kritérií. Pokud policisté vypovídali o skutečnostech, které zjistili při výkonu svých služebních povinností, je podle žalovaného zřejmé, že jejich jednání nebylo motivováno nějakým osobním zájmem. Ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by policisté měli vztah k žalobci či k projednávané věci, tedy že by měli zájem na výsledku řízení. Proto žalovaný hledí na tyto svědky jako na nezávislé a jejich výpovědi hodnotí jako věrohodné. Proto ani neobstojí tvrzení žalobce, že se přestupku nedopustil, neboť jeho výpověď je v rozporu právě s výpověďmi policistů. Jeho výpověď podle žalovaného nelze hodnotit jinak než jako účelovou, s cílem zprostit se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Věrohodnost policistů nesnižuje podle žalovaného ani skutečnost, že by měli pohodlnější výhled na jinou světlenou signalizaci. Běžným výkonem služby těchto policistů je šetření dopravních přestupků, a proto žalovaný nepovažuje za překvapivé, že policisté sledovali situaci v silničním provozu, včetně světlené signalizace. Zda pprap. K. vjel za žalobcem na pokyn kolegy či z vlastní iniciativy, nemá podle žalovaného na přestupek žádný vliv a s přestupkem nikterak nesouvisí. Věrohodnost svědeckých výpovědí policistů podle žalovaného nesnižují ani ostatní podklady rozhodnutí (oznámení přestupku, úřední záznam, svědecká výpověď Ing. P. a dokumentace ke světelné signalizaci). Proti tomuto stojí osamocená výpověď žalobce, kterou nelze právě pro rozpor se svědeckými výpověďmi policistů hodnotit jinak, než jako účelovou. Důkaz svědeckou výpovědí je standardním důkazem, výslovně jmenovaným v ustanovení § 51 a § 55 správního řádu. Na základě svědeckých výpovědí policistů má žalovaný za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Co se týče žalobcem popsání možného průběhu skutkového děje, jedná se podle žalovaného o spekulaci, když je nutné neopomíjet svědecké výpovědi policistů, již uvedli, že žalobce vjetím do křižovatky na signál s červeným světlem nikoho bezprostředně neohrozil a že i policisté za žalobcem vyjeli. Co bylo příčinou skutečnosti, že z ulic, na nichž měl řidičům svítit signál se zeleným světlem, žádná vozidla nevyjela, není předmětem tohoto řízení o přestupku. Takový stav podle žalovaného mohl mít řadu příčin, např. řidič v první řadě nemusel ihned zareagovat na signál se zeleným světlem nebo naopak viděl žalobce projíždět křižovatkou, a aby předešel kolizi, do křižovatky nevjel, stejně jako v reakci na vozidlo PČR. Podle žalovaného tak o popisu skutkového děje poskytnutém policisty nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalobcem tvrzená verze, že pokud by jel na signál s červeným světlem, došlo by k ohrožení či střetu vozidel, byla tímto vyvrácena. Správní orgán I. stupně měl k dispozici podle žalovaného několik skupin podkladů. První ze skupin byly svědecké výpovědi policistů jednoznačně svědčící o tom, že se žalobce přestupku dopustil. Druhou skupinou byly důkazy, popisující průběh světelné signalizace, tedy signální plán a svědecká výpověď Ing. P. Poslední skupinou podkladů je tvrzení žalobce. Správní orgán I. stupně správně hodnotil podle žalovaného druhou skupinu podkladů tak, že nikterak nevyvrací tvrzení policistů o skutkovém ději. Svědecké výpovědi policistů lze podle žalovaného považovat za věrohodné, přičemž další provedené důkazy a podklady rozhodnutí věrohodnost svědeckých výpovědí nikterak nesnižují. Technicky přijatelné jsou podle žalovaného desítky možných alternativ. Na základě svědeckých

výpovědi však byla prokázána toliko jediná. Žalovaný přitom neshledal žádný důvod, pro který by policisté měli popisovat událost jinak, než se skutečně udála.

O věci samé bylo rozhodnuto **bez jednání** podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal porušení ust. **§ 3 správního řádu** nedostatečným skutkovým zjištěním. Z výše shrnutého obsahu správního spisu je naopak nepochybné, že v adné věci správní orgán prvního stupně provedl dostatečné dokazování, včetně důkazů navržených žalobcem. Žádné další důkazy žalobce v tomto směru nenavrhoval, proto není jasné, v jakém směru by měl být skutkový stav doplňován.

Byly provedeny výslechy všech zasahujících policistů a dalším výsledkem Ing. P. bylo prokázáno, že signalizace na semaforu v inkriminované době fungovala správně. Tímto výsledkem a předloženými plány (signálním a světelným) byly podpořeny závěry plynoucí z výpovědi policistů, neboť z těchto důkazů vyplývá, že se skutek mohl udát tak, jak policisté uváděli. S touto úvahou správních orgánů se soud ztotožnil a na základě ní má i za nedůvodnou námitku porušení **§ 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu**, tj. že správní orgány odmítly verzi žalobce jako účelovou spekulaci pouze na základě výpovědi policistů dříve, než byly v kontextu posouzeny všechny dostupné důkazy.

Soud považuje rozhodnutí správních orgánů za dostatečné, srozumitelné a logicky odůvodněné. Vyplývá z nich, že správní orgány pečlivě porovnávaly verzi uváděnou žalobcem (tj. že je nepravděpodobné, že by projel na červenou) s verzí policistů. Při srovnání těchto verzí se správní orgány neopíraly pouze o fakt, že policisté na rozdíl od žalobce neměli na výsledku řízení zájem a pouze vykonávali sluební povinnost, a tudíž nevznikla pochybnosti o jejich nestrannosti a věrohodnosti. Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je naopak zřejmé, že k verzi policistů se přiklonili také na základě toho, že byla podložena jak písemnými podklady, pořízenými bezprostředně po spáchání přestupku (oznámení přestupku, úřední záznam PČR), tak i výsledkem Ing. P. a zmíněnými plány křížovaztky, získanými v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně.

Pokud je žalobcem namítáno, že se žalovaný měl zabývat alternativami skutkového děje odlišnými od těch, které uváděli policisté, soud uvádí, že žádná jiná alternativa z provedeného dokazování logicky nevyplynula. Účelem správního řízení bylo zjistit, zda se žalobce dopustil přestupku, který jemu kladen za vinu, a zda o tomto zjištění nelze mít ve smyslu ust. **§ 3 správního řádu** důvodné pochybnosti. Soud na základě provedeného dokazování dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že v dané věci nebylo namístě aplikovat zásadu in dubio pro reo, neboť důvodné pochybnosti o skutkovém stavu nevznikly. Takové pochybnosti nevyvolávají ani úvahy žalobce o tom, že je nepravděpodobné, aby všichni tři policisté zaznamenali průjezd žalobce na červenou, a že nedošlo k ohrožení jiných účastníků provozu, přestože se jedná o frekventovanou křížovaztku a ke spáchání přestupku mělo dojít v ranní špičce. Soud má za to, že žalovaný se těmito úvahami ve svém rozhodnutí zabýval dostatečným způsobem. Soud nepovažuje za nepravděpodobné, že spáchání přestupku viděli

všichni policisté současně, s ohledem na to, jak situaci popisovali. Tedy že neměli zakrytý výhled z vozidla na semafor, že stáli na pozici prvního vozidla a že čekali na světelný signál Volno! v jejich směru. Je v takové situaci logické, že věnovali pozornost právě světelné signalizaci, i že zaznamenali průjezd vozidla ve vedlejším pruhu na signál Stůj!, byť svítící na vzdálenějším semaforu. Takto popisovaná situace se jeví zcela reálnou, proto výpovědi policistů bez dalšího nelze označit za podezřele se shodující.

Žalobce odkazoval v žalobě rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu (všechny jsou dostupné na www.nssoud.cz). Z žádného z žalobcem označených rozsudků nevyplyvá, že by postup správních orgánů v daném případě by v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS).

Podle rozsudku NSS ze dne 27.9.2007 čj. **4 As 19/2007-114** "k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí. Proti výpovědi svědka stojí osamocena tvrzení stěžovatele, která se jeví jako nevěrohodná, pokud stěžovatel na jedné straně polemizuje s realitou časových a vzdálenostních údajů, kterými svědek popisoval událost, kdy se pokoušel zastavit vozidlo stěžovatele, zpochybňoval též platnost rozhodnutí jiného správního orgánu o umístění dopravní značky „zákaz vjezdu“, přičemž na jiném místě prohlásil, že tudy automobilem vůbec nejel."

Na daný případ je výše cit. rozsudek NSS plně aplikovatelný, neboť nebyl zjištěn žádný konkrétní důvod zpochybňující nezávislost a pravdivost tvrzení svědků - policistů a proti jejich výpovědím stálo osamocené tvrzení žalobce, které se jeví nevěrohodným, neboť obsahuje pouhou obecnou polemiku o realitě projetí křižovatky na červený signál.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2011, čj. **7 As 83/2010 - 63** "policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví. Projeví-li policista v souvislosti s řešením údajného přestupku na úseku dopravy (zde: držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla) při jeho řešení na místě samém neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že podrobí řidiče kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy (zde: kontrola výstražného trojúhelníku, klíče na kola, lékárničky, reflexní vesty, žárovky, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla), aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho

povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti, naznačuje takové jednání policisty možnou pochybnost o jeho nezaujatosti jako svědka.

Pravidla přestupkového práva hmotného i procesního jsou založená, stejně jako pravidla trestního práva, na některých základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě in dubio pro reo, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku) a na požadavku patřičného důkazního standardu, že postih je možný pouze bylo-li prokázáno, že byly splněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou či nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak, nepřipadá shledání viny v úvahu (in dubio pro reo). V přestupkovém řízení zkoumá správní orgán oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu dle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní."

V projednávané kauze nebyla zjištěna žádná konkrétní skutečnost, v důsledku níž by nezaujatost policistů byla zpochybněna, tj. např. že by policisté projevovali neobvyklou horlivost (v případě cit. rozsudku NSS se jednalo o nadbytečnou kontrolu povinné výbavy). Neexistuje ani jiná, ne zcela nepravděpodobná verze skutkového děje kromě té, kterou uváděli svědkové. Tvrzení žalobce se soudu, jak již bylo výše uvedeno, jeví nevěrohodným. Na základě toho má soud za to, že označený rozsudek NSS na daný případ nedopadá.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 08.09.2011, čj. 1 As 97/2011 - 52 *"správní orgány mají v řízení o přestupcích povinnost postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu z roku 2004). Přitom platí, že důkaz svědectvím policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat."*

Rovněž v souladu s posledně citovaným rozsudkem NSS bylo v daném případě postupováno. Jak již výše soud uváděl, správní orgány v dané věci opatřily maximum dostupných důkazů a nespokojily se pouze s výpověďmi zasahujících policistů. Požadavku stanovenému § 3 správního řádu tím správní orgány dostály.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. dubna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková